

Bakancsok és szatrapák

2010 április 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szkopjeiek, albánok! B?rötökb?! új ruhát hasítunk! Ti nem lehettek görögök, mert annak születni kell! Kiontjuk a véretek, albán disznók!A baloldali görög kormány biztonsági er?i tagjainak kiáltásait idézi videofelvételr?! a BalkanInsight.com 2010. április 1-jei keltezéssel.

– Mi folyik Magyarországon? Mi ez a Zsonik?

– Fogalmam sincs. Mondj többet róla!

– Tudod, a Zsonik az új, fasiszta pártotok. Amelyik az els? vagy a második lesz a választásokon.

Egy magas rangú európai uniós tisztségviselő faggatja fiatal magyar beosztottját Brüsszelben 2010. április 9-e reggelén.

Jön az ár. [...] Megfulladunk, vagy megtanulunk úszni benne.

A magyar választások várható eredményér?l Tamás Pál szociológust idézi a The Guardian brit napilap április 8-i száma.

Gregor Mayer és Bernhard Odehnal Felvonulás – Jobboldali veszély Kelet-Európából cím?, 297 oldal terjedelmű könyvét jelentette meg az osztrák Residenz Kiadó. A hat ország (Csehország, Szlovákia, Magyarország, Horvátország, Szerbia, Bulgária) széls?jobboldalinak nevezett mozgalmairól szóló hat fejezet közül az els?t Gregor Mayer írta Magyarországról. Az el?szót a rákosista sajtóban dolgozó, majd külföldre távozott és ott szakmáját tovább folytató Paul Lendvai írta.

A szerz?k ideológiai szemüvegér?l már a kötet borítója árulkodik: a fotón látható Magyar Gárda-bakancsok nem a „széls?jobboldali”, hanem a címben szerepl? „jobboldali” veszélyt illusztrálják. Vagyis azt a „veszélyt”, amelyet – e három hasonsz?r? ember szerint – a vasárnap 70 százalékban (a szerz?k által egybemosott) jobboldalra szavazó magyar nép jelent Európára.

Térségünket „Kelet-Európának” nevezik, noha földrajzilag Prága jóval, Zágráb valamivel nyugatabbra fekszik Bécsnél. Ami azt mutatja, hogy Mayer és Odehnal nem tudott megszabadulni a hidegháborús felosztás kliséjét?l a berlini fal leomlását követ? húsz év után sem.

A kötet mintegy egyharmada Magyarországról szól, amin nincs mit csodálkozniuk azoknak, akik ismerik megíróinak munkásságát.

A magyarországi fejezet szerz?je, Gregor Mayer az osztrák Profil című hetilapnak, a Der Standard napilapnak és a DPA német hírügynökségnek tudósít Budapestr?l és Belgrádból. Szerz?társa, a Bécsben él? Bernhard Odehnal ugyancsak a Profilnak, valamint a svájci Die Weltwoche című hetilapnak küldi tudósításait. 2004 óta a svájci Tagesanzeiger napilap riportere is.

Hogy Magyarország miért szerepel ekkora súllyal és els? anyagként a kötetben, arra a magyarázat nyilván az, hogy a Jobbik és a Fidesz együttes ereje kifordíthatja sarkából „Európát”, mely kifejezésen nyugat-európai újságírók és szerz?k szinte minden esetben Nyugat-Európát értik.

Csak hogy immár húsz éve folyamatosan Magyarországgal van „baj”: nálunk dúl igazán az antiszemitizmus, az idegengy?lölet, a cigányellenesség, a kirekesztés és a negatív diszkrimináció. Hogy itt orvosi ellátás hiányában emberek halnak meg, elárverezik fejük fölül otthonukat, gyermekek éheznek, az országot szemét borítja, szemét kapható élelmiszerként a szupermarketekben, miközben a bankok szuperprofitot vágnak zsebre, az a nyugati lapokban nem téma.

Esetünkben – és kizárólag esetünkben – Nyugat-Európa legtekintélyesebb konzervatív lapjait is csupán az említett „veszély” foglalkoztatja. Szinte megmagyarázhatatlan, hogy a más esetekben tárgyilagosságukra és tényszerű tudósításaikra oly kényes lapok a „kedvünkért” gátlástalanul, tudatosan hazudnak, torzítanak és csúsztatnak. Mint e kötet szerz?i.

Érdekes kérdés: vajon e sajtó tulajdonosi szerkezetének tudható-e be, hogy bármennyire rájuk bizonyíthatóak is hazugságaik, ez sem a leírtakra, sem a hazug szerzők későbbi írásaira, sem pedig pályafutásukra nincs hatással? Mivel ésszerű magyarázat erre tudtunkkal nincs, ezzel a hozzáállással a maguk gerjesztik a legszélsőségesebb összeesküvés-elméletek megszületését és terjedését.

Nézzünk akkor néhány jellemző példát e hazugságokra, illetve hamisításokra Gregor Mayer Magyarország című fejezetéből.

Mayer a Folyamatos gátszakadások – Orbán Viktor elfutárként alcím alatt ezt írja a 2002. áprilisi választásokról: „Amikor a vereség kiderült, a választási eredmény az asztalon feküdt, Orbán valami olyasmit tett, ami egy európai demokráciában tabu: megtagadta a végeredmény elismerését, és minden ok nélkül »választási csalást« emlegetett...” (33. o.).

Mint emlékeztető, ennek pontosan az ellenkezője történt: a Fidesz-szavazók jó részét sokkolta, hogy Pintér Sándor volt belügyminiszter azonnal elismerte a vereséget, és így tett Orbán Viktor is, noha százazrek követelték a szavazatok újraszámolását.

Mayer szerint – olvasható két oldallal odébb – a Fidesz-kormány idején a közszolgálati televízió nemcsak a hatalom szatrapáinak vezetése alatt állt, de oda „az ellenzékét alig engedték be, miközben Orbánt szervilis udvari újságírói akkor interjúvolták, amikor erre kedve szottyant”.

Ennek szintén pontosan az ellenkezője igaz. Az MTV-ben a miniszterelnök „standard” interjúvolója Baló György volt, akinek ideológiáját Mayer könyve 80. oldalán így igazolja vissza: „A tekintélyes balliberális televíziós újságíró, Baló György felesége a női jogok elkötelezettjeként vált ismertté.”

Nézzünk most egy újabb hazugságot.

A kötet 37. oldalán, az Egy kis kasztrálás című alfejezetben ezt veti papírra a nyolc évvel korábban futott – majd a Medgyessy-kormány nyomására a Magyar ATV-ről lekényszerített – Sajtóklub megszervezéséről, vagyis e sorok írójáról: „Lovas pedig a Magyarországot befeketítő külföldi újságírók elleni orvosságként »egy kis kasztrálást« ajánlott.”

Sajnos a magyar médiafigyelő cégnek, az Observernek ez az adás már nem volt meg sem leírt, sem felvett formában. Viszont megvolt a két héttel későbbi, 2002. január 25-i (pénteki) adás, amely ismerteti, mi hangzott el két adással korábban. Tette ezt annak kapcsán, hogy a vezető német konzervatív lap, a Frankfurter Allgemeine Zeitung akkori budapesti tudósítója a „kasztrálás”-sztorit már – ugyancsak hazug beállításban – eladta tekintélyes lapjában.

Íme a részlet:

„Műszervezet: »A Brookings Intézet – amely egy liberális kutatóintézet, ahogy Amerikában mondják – és a Harvard Egyetem decemberben tartott a külföldi tudósítóknak egy konferenciát, ahol Marvin Kalb legendás híres amerikai újságíró, aki a Harvard Egyetem John F. Kennedy Intézetében dolgozik, újságírást és politológiát tanít, elmondta, az intézetben készítettek egy felmérést arról, hogy a külföldi tudósítók különböző országokban miként látták Amerika bevonulását Panamába 1988-ban. És azt vették észre, hogy Németországban teljesen másként látták, Törökországban másként. Négy különböző országban négy különböző oldalról ragadták meg ezt a történetet. [...] Nálunk ez súlyosabb: azt írta a vezető konzervatív német lapban egy Matthias Rüb nevű úr, hogy mi azt javasoltuk két héttel ezelőtt, a kiegyensúlyozatlanságok elkerülése érdekében a külföldi újságírókat kasztrálják. Volt pofája ezt hazudnia Matthias Rübnek!«

Bayer Zsolt: »Az elöbb...«

Műszervezet: »De még ezt hadd mondjam el, hogy mit mondtunk – bocs! –, mert nem voltál itt, és netán sokan nem hallották. Azzal kezdtük az adást – nagyon sokan látták, több százazren –, hogy felolvastunk egy felháborító szöveget, amely egy izraeli lapban jelent meg, amelyik arról szólt, hogy az elfogott arabokat kasztrálni kellene, és ez elijesztené a többi arabot, akik azután elmennének Izraelből és Palesztinából. És a végén, amikor beszéltünk erről, akkor gúnyosan visszatérve a témára [azaz a magyarországi külföldi tudósítók témájára] azt mondtam, hogy hát ott nyilván meglenne a megoldás: kasztrálás, és erre te nevetve mondtad, hogy hát azért ne túlozzunk.«” Mayer hazugságát súlyosbítja, hogy a szerző a Magyar Nemzetben korábban már megcáfolt – enyhén szólva – torzítást tállalta fel könyvében nyolc évvel később. A lapunk 2002. február 2-i számában megjelent cikk ugyanis már foglalkozott azzal, hogy mind Matthias Rüb, mind pedig az úr nyomán Paul Kreiner a német Der Tagesspiegelben ugyanezt a kasztrálási hazugságot adta el a Sajtóklubról. Lehetetlen, hogy Mayer ne olvasta volna ezt a cikket, ugyanis ő is szerepelt a benne bírált tudósítók között.

Ezután talán érthető, hogy könyvbírálatban szokatlan módon a könyv tartalmával a továbbiakban egyáltalán nem foglalkozunk, hiszen bemutattuk már, hogy milyen „tényekre” épül.

Csak hogy nyilván sokakban felmerül a kérdés: ha a „kelet-európai jobboldali veszély” valóban annyira félelmetes, akkor miért kell feltupírozni egy róla szóló könyvet hamisításokkal, tények elferdítésével és nyolc évvel ezelőtti, már akkor megcáfolt és most leporolt hazugságokkal?

Nyugtassuk meg Rómát, Bécsset, Koppenhágát és Bernt: „Európának” nem kell rettegni sem a magyar jobboldaltól, sem a „szélsőjobboldaltól”, az ugyanis náluk – de a most hatalmon lévő szlovák koalícióban is – már kormányon van. Így Berlusconi Olaszországában, ahol az egyik koalíciós partner, az Északi Liga hét év óta, de a legutóbbi választásokon is hatalmas sikereket könyvelhetett el.

Svájcban a legerősebb párt szélsőjobboldali, míg Hollandiában nagy eséllyel megnyeri a következő választást. A radikális Valódi Finnek Pártjának népszerűsége tíz százalékon áll, Norvégiában a Haladás Párt a tavalyi országgyűlési választásokon 23 százaléknál is többet kapott. Dániában a szélsőjobboldal a kormányzó konzervatívokat támogatja a parlamentben, miközben rövid idő alatt megkétszerezte támogatottságát, és 14 százalékra tornászta fel magát.

Belgiumban a középpártok vállatvevően működnek együtt a Flamand Érdek párttal, és a flamandok fele már az ország kettészakadását támogatja. Ausztriában a szélsőjobboldali és populista pártok tavaly júniusban összesen 22 százalékot értek el. Nyugati szomszédunknál egyébként a tízgyermekes Barbara Rosenkranz – akinek férje neonáci hírlevelet ad ki – beszáll az osztrák elnökválasztási harcba – a legnépszerűbb osztrák bulvárlap, a Kronen Zeitung élénk támogatása mellett.

Míg nálunk politológusok és egyéb véleményformálók a külföldi újságírók által is többször megrágott magyarázatokat és kliséket ismételtetik az európai fősodratú és radikális jobboldali pártok közötti „karanténos” viszonyról, a Jeune Afrique április 3-i számában Béchir Ben Yahmed, a francia hetilap széles körben elismert tekintélyes lapigazgatója már a jövőt festi fel. Az Európában kibontakozó legújabb trendből kiolvasható, írja vezércikkében, hogy Sarkozy elnök a bukást elkerülendő ugyanolyan gátlás nélkül veszi be majd kormányába a legutóbbi helyhatósági választásokon új erőre kapott Nemzeti Frontot, mint ahogyan baloldali figurákat vett be kormányába megválasztása után. Ami, írja Yahmed, iskolát teremt majd.

Azaz: „Európa” ne rettegjen Magyarországtól. Inkább saját magától.

Ami pedig a mottóban idézett, szintén állami fizetést húzó Tamás Pált illeti, biztosak lehetünk benne, hogy az ismert balliberális konfliktuskutató már szorgalmasan veszi az úszóleckéket, mert csak a felszínen lebegve tud majd rettegéseiről nyilatkozni a nemzetközi sajtónak az elkövetkező években. Például Gregor Mayernek, aki a vasárnapi választásokat kommentálva azt mondta az iráni Press Tv budapesti tudósítójának, Orbán majd „titokban” egyeztet a parlamentbe kerülő Jobbikkal. És e titokról – Odehnal kollégájával együtt – majd ismét az itt

bemutatott Mayer tudósítja lapjait.

Lovas István, mno.hu

Magyar Nemzet, 2010. április 17.

Ajánló
